

sidade Estadual de Campinas, Brazilija). Charles Leslie Briggs (University of California, CA, ZDA) pa je imel zadnji večer sklepno plenarno predavanje.

Sledile so vzporedne panelne predstavitve. V treh dneh se je zvrstilo kar 86 različnih tem (dnevno od 19 do 33), o katerih se je razpravljalo v prostorih Fakultete za družbene vede in humanistiko (FCSH). Osrednja tema je bila razdeljena v tri tematske sklope, razporejene po dnevih. Prvi dan so bila na sporedu plenarno in panelna predavanja, ki so obravnavala oblikovanje življenj, drugi dan so bila v ospredju ustvarjalnost in občutja, zadnji pa ekologija in etika.

Slabost tako velikih kongresov je, kakor je bilo v poročilih s takšnih kongresov že večkrat omenjeno, da je povsem nemogoče slediti večini predavanj, ki posameznika zanimajo. Kljub skrbni organizaciji in vnaprejšnjim navodilom se je npr. zadnji hip pokazalo, da referentke ali referenta ni, nekateri pa so imeli predolga predavanja, saj se je primerilo, da so nastopajoči za svoje predstavitve porabili več kakor predvidenih 20 minut in ukradli naslednjih, za razpravo namenjenih 10 minut.

Na prvi kongresni večer so v muzeju Gulbenkian podelil Siefovo nagrado za mlade raziskovalce. Prejela jo je Vihra Barova iz Bolgarije, ki je svoje raziskovalno delo z naslovom *Kulturna izmenjava v razvoju sorodstvenih mrež med vasjo in mestom* tudi predstavila. Prek tega dne in zvečer so potekala tudi srečanja nekaterih delovnih skupin združenja: zbrali sta se tudi obe na prejšnjem kongresu ustanovljeni skupini – delovna skupina za historične pristope in za kulturno dediščino – in že dlje delujoči delovni skupini za ritualno leto in za etnologijo religije.

Konferenca se je sklenila s skupščino SIEF in skupno večerjo, ki se je udeležila večina udeležencev. V restavraciji Casa do Alentejo smo prisluhnili fadu in bili deležni nastopa trebušne plesalke, pozneje pa je za plesno razpoloženje poskrbela lizbonska zasedba King Mokadi (eden od članov skupine je antropolog).

Za razmeroma nemoten potek tako obsežnega srečanja so ob glavnem programskem in organizacijskem odboru skrbeli številni prostovoljci, večinoma študentke in študenti družboslovja in humanistike, ki so jih ob koncu organizatorji tudi imensko predstavili in se jim zahvalili.

Jerneja Vrabič

41. mednarodna baladna konferenca (Kommission für Volksdichtung)

(Faro, Portugalska, 20.-24. junij 2011)

Vsakoletna, letos že 41. konferenca t. i. Baladne komisije (Kommission für Volksdichtung), je potekala v portugalskem obmorskem mestu Faro, v pokrajini Algarve. Naslovna tema »Ljudske pesmi in odnosi med kulturami« (Folk Song and Relationships between Cultures) je spodbudila skoraj 70 raziskovalcev baladnega in drugega pesemskega izročila iz številnih evropskih držav (iz Slovenije smo se konference udeležile dr. Marjetka Golež Kaučič, dr. Marija Klobčar in Marjeta Pisk), Argentine, Mehike, Hong Konga, ZDA in Japonske k premisleku o različnih medkulturnih vidikih posamičnih pesmi in pesemskega izročila. Nekateri raziskovalci so se posvetili določenim pesmim in njihovih ustreznim v drugih ljudskih pesmskih tradicijah na motivni ravni (npr. Marjetka Golež Kaučič idr.), drugi transnacionalnim pesmim (npr. Eckhard John idr.), prehanjanju pesmi med etničnimi skupinami in narodi (npr. Matilda Burden idr.) in pro-

blematičnosti iskanja »lastništva« pesmi (npr. Marija Klobčar) ter medkulturnim in mednarodnim delovanjem zbiralcev in raziskovalcev (Sigrid Rieuwerts, Sonja Petrović, Rita Treija idr.). Iz predstavitev so se zrcalili različni raziskovalni pristopi: od tekstne analize do kontekstualnih in performativnih raziskav. Vse usmeritve in pristope pa je povezovalo prepričanje, da pesemsko izročilo ne more biti preučevano zgolj v nacionalnem okviru, saj je vedno vpeto v širše okolje in kulturne tokove. Ob tem se je izrisoval pomen takih mednarodnih srečanj in izmenjave raziskovalnih spoznanj kot prostora povezovanja, odpiranja novih vidikov in novih spodbud za nadaljnje, skupno raziskovanje.

Konferenci je poleg samega znanstvenega dajal pečat tudi bogat spremljevalni program, ki nam je približal ljudsko pesem in ljudi Algarva. Ekskurzija v Silves, kjer smo si ogledali znamenito utrdbo, in v Lagos, od koder smo se s čolnom odpeljali na ogled čudovitih pečin, pa nam je razkrila lepote Portugalske in njene zgodovine.

Marjeta Pisk

Marija Stanonik, *Zgodovina slovenske slovstvene folklore. Od srednjega veka do sodobnosti.* (Ljubljana: Slovenska matica 2009. – 504 str.)

Na začetku leta 2010 je z letnico 2009 pri založbi Slovenska matica izšla prva znanstvena monografija z zgodovinskim pregledom slovenske slovstvene folklore od srednjega veka, tj. od najzgodnejših pisnih virov, do sodobnosti, in sicer do ustanovitve Inštituta za slovensko narodopisje (1951), ko so se s slovstveno folkloro začeli poklicno ukvarjati strokovnjaki. Obsežno delo na 504 straneh v formatu A4 in dokaj drobnem tisku je nastajalo sočasno s štirimi drugimi znanstvenimi monografijami iste avtorice, ki so v zadnjem desetletju izšle pri založbi ZRC SAZU. V njih Marija Stanonik utemeljuje slovstveno folkloristiko kot samostojno in hkrati interdisciplinarno vedo: v prvi knjigi, *Teoretični oris slovstvene folklore* (2001), obravnava in utemeljuje terminologijo, v drugi, *Slovstvena folkloristika* (2004), se zavzema za samostojnost te vede nasproti literarni vedi in širše filologiji ter etnologiji na drugi strani, v knjigi *Procesualnost slovstvene folklore* (2006) se ukvarja s predstavitvijo slovstvene folklore kot nikoli dokončnega »izdelka«, ki z zapisom v ponovljivo obliko prestopi mejo folklorizma, v četrti, *Interdisciplinarnost slovstvene folklore* (2008), pa predstavi, s katerimi sorodnimi disciplinami se lahko slovstvena folkloristika povezuje, in hkrati pokaže, da je snov njenega preučevanja, tj. slovstvena folklor, uporabna za številne druge stroke.

Manjkal je torej le še pregled snovi, ki ga prinaša nova knjiga *Zgodovina slovenske slovstvene folklore. Od srednjega veka do sodobnosti.* Snov je urejena v poglavja po obdobjih, da prikaže širši družbeni kontekst in tudi miselnost posamičnega obdobja ter pokaže na vzporednice in odmike z literarnozgodovinskimi obdobji, npr. vzporednost in pretakanje snovi iz slovstvene folklore v literaturo in narobe. Z izjemo poglavja o srednjem veku, v katerem avtorica povzema izsledke raziskav Ivana Grafenauerja, v vseh naslednjih z opiranjem na lastne raziskave sistematično obravnava vse tri vrste slovstvene folklore: folklorne obrazce, folklorne pesmi in folklorno prozo, v njih pa snov razvršča še po žanrih in motivih, pri čemer mnogo temeljiteje obdela prvo in zadnjo skupino, ki doslej še nista bili deležni poglobljenejše obravnave.